

... in de pen met Rogi@nne ...
... column met 'n verrassende kijk op ons dorp ...

SLEUTELS ...

Wij waren gezellig aan het schilderen in de schuur, zo leuk was het dat er zelfs niemand attentie nam van mijn kreet:

sleutels, wie ziet er mijn sleutels!

Koortsachtig was ik aan het zoeken, maar dat zijn de Pictores al zo gewoon van mij dat er gewoon niemand, maar dan ook niemand reageerde.

Toen riep ik nog eens luidkeels; ik moet mijn sleutels hebben hoor, er staan eieren te koken op het gasvuur voor mijn koud platje vanmiddag, en als dat pannetje uitkookt staat straks misschien wel gans de boel in brand!!!

Ineens was Denis heel attent door dat magische woord **BRAND**. Want ooit had hij een haan in de kookpot op het vuur gezet, vertrokken en vergeten dat die haan nog in die pot zat die op het vuur stond, en toen hij 's avonds thuis kwam was gans zijn huis één vette boel, en die haan was gekrompen tot het volume van een mus, een hele kleine dan nog, niet meer eetbaar dus.

Wéken hebben zij die smurrie van die oude haan moet opkuisen.

Alleen al door hieraan te denken brak het koude zweet hem uit en hij begon ook koortsachtig te zoeken, samen met de andere Pictores. Tussen alle verfpotten en tubes, onder de kasten en schildersezels, zelfs in mijn oven, mijn 'sacoché' omgekeerd, mijn sleutels waren niet te vinden.

Die eieren in mijn pannetje dat stond te koken en die haan in die pot indachtig besloten wij om bij onze buur haar twee ladders te vragen.

Luciënne was dat al gewoon, wij hadden al eens met haar ladders over het hekken en het muurtje geklommen om, precies, via de achterdeur binnen te geraken. Ik had toen al onbewust de zalige gewoonte om mijn achterdeur nooit te sluiten.

Wij stoven dus langs de achterkant via de tuin van de pastoor en voorbij de voorkant van de kerk naar het bewust hekken waar wij dan, het is te zeggen Denis, over klom, laddertje naar het scheidingsmuurtje tussen mij en de buren (die niet thuis waren) laddertje ertegen, Denis op het muurtje, laddertje erover, Denis er ook over, en Denis stapte haastig naar de achterdeur, die natuurlijk open was.

Intussen liep Frans een beetje onwennig rond, hij had er niet veel van gehoord, wel iets over die kokende eieren, en hij wilde ons vervoegen, maar wij waren al allemaal de hoek om, en Frans liep langs de voorkant voorbij mijn huis waar ... de voordeur volledig open stond...

Frans ging naar binnen, draaide het gas uit onder dat kokend eierenpannetje en vertrok weer via de voordeur, die hij open liet, om ons via de Wulveringestraat te vervoegen aan de achterkant.

Via het binnenkoertje geraakte Denis binnen en stond met open mond, dat het gas onder dat eierenpannetje uit was. Hij voelde met zijn tere schildersvinger en moest die seffens in zijn mond steken en wist zo dat die eieren inder-

daad gekookt waren. Met zijn vinger nog in zijn mond stapte hij door de gang naar de voordeur, zijn mond viel terug open en zijn vinger viel eruit toen hij zag dat de voordeur openstond.

Hij is ons dan onmiddellijk gaan zoeken via de Wulveringestraat naar de achterkant, maar wij waren intussen al via de voorkant van de kerk en via de tuin van de pastoor aan de voorkant van de schuur aangekomen om die twee ladders terug te geven aan Luciënne.

Die gierde van het lachen, en wist zelfs nog niet van de voordeur die ik wagenwijd had laten openstaan, en **Frans en Denis die rondjes draaiden, zoals wij allemaal trouwens.**

Eigenlijk hebben die gekookte eitjes mij niet echt gemaakt. Gans onze picknick in dat stralend zonnetje buiten aan de voorkant naast de tuin van de pastoor, lagen wij, alle Pictores dus, dubbel van het lachen.

Luciënne, die lieve schat, bracht ons dan nog haar laatste Westvleteren trappisten, en die smaakten ineens beter dan de koffie en de thee en bij Frans de soep waar 'lastigaard' op staat.

En kijk, vanaf nu mag Denis zelf voor de sleutels zorgen. Ik ben en blijf Pictores maar ik vraag aan alle leden om mij nooit nog een sleutel in handen te geven. Ik heb al genoeg te stellen met die van mijn boot.

Hoewel, mijn burens zijn soms eens weg en ik - kreeg - hun sleutel om dan een paar keer per dag de hondjes uit te laten.

En Voila, ik heb het weer zitten, telkens moet ik gans mijn boot afzoeken om hun sleutel te vinden.

Die van mij? Een geluk dat ik twee stellen heb, er is er altijd wel één stel vermist.

En ik heb hier geen Denis en geen Frans en geen Eric en geen Danielle en geen Frieda en geen Katrien en geen Ingeborg en geen Thérèse en geen Elise en geen Monique om de sleutels te helpen zoeken.

En geen Lucienne met haar twee ladders en haar halve bak trappist, maar eigenlijk heb ik hier geen ladders nodig, ik heb geen hekken waar ik moet over klimmen.

Rogianne Gaytant
Woonboot JANA
Kolenkaai 12
8000 BRUGGE

Nieuwe website:

www.galeriekunstophetwater.be

